

Vare ved

Brug, smid ud, smid væk, glem.
Ud i kulden, ud i glemslen,
ud i skraldespanden.
De første dage, uger, måneder,
hvor alt er nyt og flot.
Der er ingen ridser i lakken,
ingen mekanik der hakker
eller lyde der støjer lidt forkert.
Der findes glæde,
varme kinder og smil på læben.
Noget er dog forkert,
for stille og roligt forbruger jeg,
bruger jeg, opbruges jeg.
Og nedbrydes.
Alt skubbes væk i en higen efter nyt,
det ubrugte.
Manglende klarhed om, at man kan reparere,
lappe hullerne, male over, fikse,
og ligefrem forbedre.
Når noget knaser, er det: ”Duer ikke, væk!”
I konstant mølle af brug og smid væk-kultur
af ligegyldige møder.

Førhen. Indtil du trådte ind.
Jeg lærte, at ting kan spire. Vi kan spire.
Vokse, udvikles, bedres.
Sammen.
Fremfor at bryde hinanden ned og smide ud,
kan der opstå symbiose,
og alle brikkerne passer sammen.
Samspillet har givet liv til frø,
der plantes og vil vokse og spire på ny.
Kærligheden forplantes
og foreviges i systemisk pasning og pleje.
Mønstret overføres,
gives videre til kommende generationer,
som igen kan avle nye former for kærlighed.
Du bærer mig frem,
men uden medfølgende frygt for,
at jeg en dag vil tabes og cirklen brydes.

For sameksistensen er ikke et
afhængighedsforhold.
Det er et valg om at elske,
valg om at blive,
valg om at kæmpe i svære tider.
Fremtiden skal sikres,
men uden mit fundament destrueres.
Jeg har lært at være mig selv,
fundet min egen vej gennem turbulensen.
Lært at støtte kan gøre stærkere,
uden at være det eneste bærende element.
Det er samspillet og det vedblivende
etablere holdbarhed og tilvalget af lykke,
der gør kærligheden vedvarende.

Astrid Bjerregaard